

SARA PENNYPACKER

Klementin és a barátság

Marla Frazee

illusztrációival

„Ha még nem olvastál
Klementint, sürgősen kezd el!
Minden egyes fejezet elbűvölő.”
– *Phillip Vincent, Goodreads*

Klementin
és a barátság

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Ezt Pötyi Cicának ajánlom!

– S. P.

Unokatestvéremnek,

Margaretnek,

aki megmutatta nekem

a Klickitat Streetet.

– M. F.

1.

FEJEZET

Hétfőn délután alig vártam, hogy Margaret felszálljon a buszra.

– Képzeld, mi volt ma! – meséltem neki. – Én lettem a Hét Barátja! Elmondhatom az önéletrajzomat, a héten én vagyok az osztályfelelős, én gyűjtöm majd be a tejpénzt, én etethetem meg a halakat, én...

– Ja, igen, Klementin – legyintett Margaret. – Mi is csináltuk ezt, mikor én voltam harmadikos.

Margaret csak egy évvel idősebb nálam. De akárhányszor azzal jön, hogy „Amikor én voltam harmadikos”, az igazából úgy hangzik, hogy „Valamikor régen, amikor még kisgyerek voltam, de már nem

vagyok az, szóval én vagyok a főnök”. Én is meg akarom tanulni, hogyan kell ezt csinálni, hátha egyszer az öcsémet is átengedik harmadikba.

– Nálatok is volt Hét Barátja? Nem is tudtam! – feleltem Margaretnek. – Hogyan nem mesélted tavaly?

Margaret keresztbe tette a bokáit, és lenézett, hogy ellenőrizze, egyforma magasan van-e a két zoknija szára. Mikor megint rám nézett, a száját olyan picire húzta össze, mint egy mazsola, és egy kicsit el is pirult.

– Biztos elfelejtettem – vont vállat. – Biztos olyan unalmas volt, hogy eszembe sem jutott mondani neked.

– A Hét Barátjának lenni egyáltalán nem unalmas! Főleg a barátságfüzet miatt! Neked megvan még a tiéd? Megnézhetem?

Margaret megint csak a vállát vonogatta.

– Anyukám a nappaliban tartja. Nagyon fontos neki, mert a barátságfüzet arról szól, milyen értékes is vagyok. Szerintem örül, ha kéznél van, mikor Mitchell az agyára megy. Szerintem néha beleolvas, és magában felsóhajt: „Milyen jó, hogy legalább az *egyik* gyerekem jó!” De te inkább ne érh hozzá!

– De nem lesz baja! – mondtam. – Vigyázok rá. Olvassuk el, miután hazaértünk!

Margaret idegesnek tűnt, mintha próbálna valamit kitalálni, csak nem jutna eszébe semmi, de végül harmadszorra is vállat vont:

– Oké, persze, végül is megnézheted.

Így mikor hazaértünk, először lementünk a lifttel hozzánk, hogy eldaráljam anyukámnak: „– Anya, megjöttem, szia, megyek is Margaretékhez, jó? – Jó.”

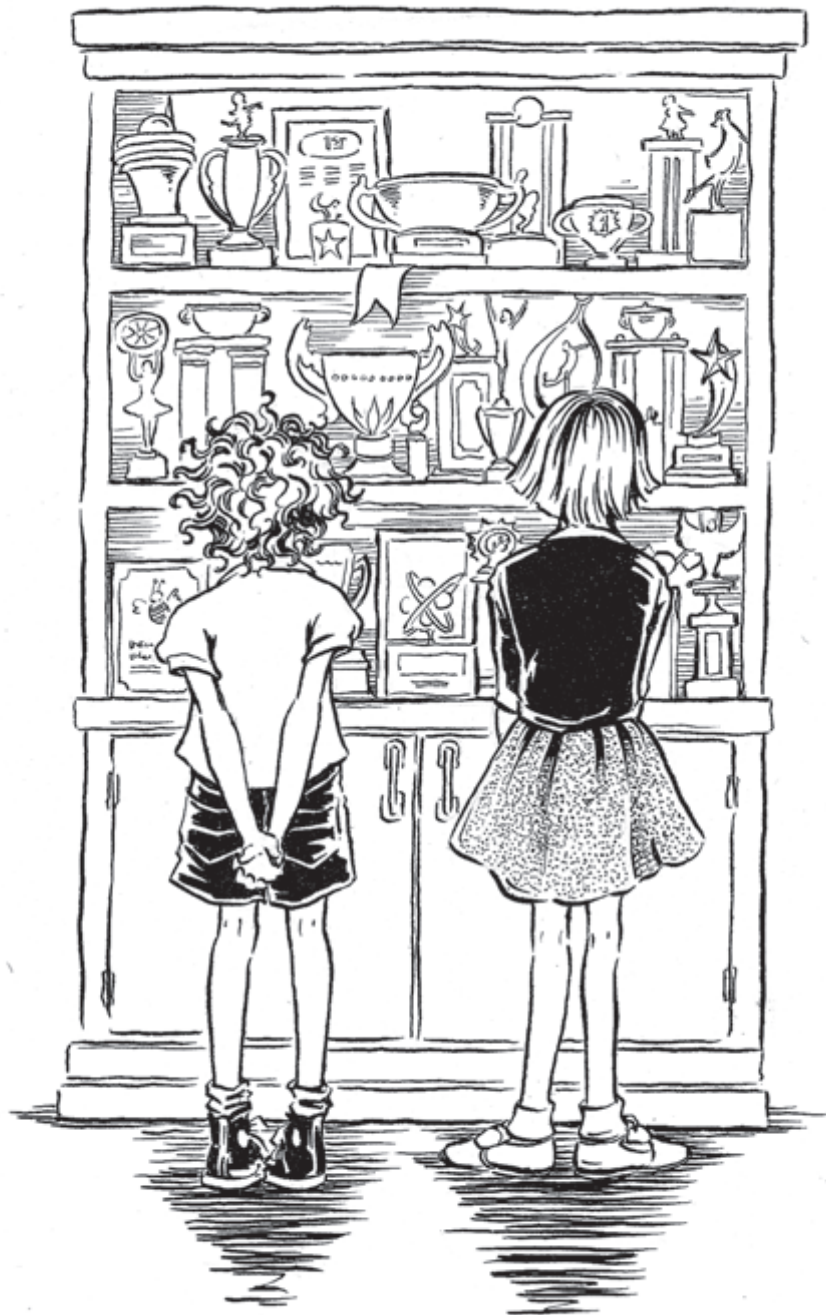
Aztán felmentünk a lifttel az ötödikre, Margareték lakásához. Margaret egyenesen a kandalló melletti könyvespolcokhoz ment. A kezét összekulcsolva

büszkén nézett végig a csomó ott sorakozó kupán és díjon, amiket nyert. Mivel minden egyes alkalommal ezt csinálja, amikor a nappalijukban vagyunk, tudtam, hogy azt akarja, én is csodáljam a díjakat vele együtt. Ezért aztán én is összekulcsoltam a kezem, és ott álltunk egy percig csendben, együtt bámulva annak bizonyítékait, hogy Margaret mennyire tökéletes mindenben, amit csinál.

Szó se róla, rengeteg mindennel tüntették ki. Három teljes polcot elfoglaltak „A legjobb ez” meg a „Kék szalag az” díjak, és olyan katonás rendben álltak, mint az áruk a boltban.

Én matekból és rajzolásból vagyok nagyon jó. De ezekért senki nem osztogat érmeket, és ez nem igazságos. Úgyhogy az én szüleimnek csak egy rakás csillogos ötös matekfelmérőjük van tőlem, meg pár, a falra celluxozott rajz. Eszükbe sem jutott polcot tenni a nappaliba a díjaim számára. Ami azért jó, mert az a polc úgyis üres lenne.

Mikor úgy éreztem, eléggé kicsodáltuk már magunkat, átmentem a kandalló másik oldalán álló polcokhoz. Itt egy csomó fotó sorakozott Mitchellről, Margaret bátyjáról, amint épp a barátaival baseballozik. Mellettük hat teljesen egyforma kupa állt. Mind-egyikre az volt vésve, hogy *LEJ*, más-más évszámmal, de ezen kívül semmi.

– Ez mit jelent? A *LEJ*? – érdeklődtem.

Margaret megvakarta a fejét, mintha igazából gondolkozna.

– Megvan! Lusta Eszetlen Jeti – közölte. – Mitchell minden évben megnyeri, nincs is vetélytársa benne.

Tudtam, hogy Margaret ezt csak kitalálta, mert szerintem Mitchellre ezek a dolgok egyáltalán nem is igazak. Ami N-E-M, hangsúlyozom: *nem* jelenti azt, hogy szerelmes vagyok Mitchellbe.

Kihúztam egy lila filcet a zsebemből, és felírtam a karomra a *LEJ*-t, sok-sok kérdőjellel, nehogy elfelejtsek utána nézni, mit jelent igazából. Margaretnek ez

fel sem tűnt, mert közben a kezébe vett egy aranszínű, balerinát ábrázoló szobrocskát.

– Nekem kellett volna megnyernem az ezüst- és a bronzérmeket is a többi tánccal – állapította meg.
– Csak a zsűri nem akarta, hogy a többi versenyző rosszul érezze magát.

Az rendben van, hogy Margaret nagyon szeret dicsekedni, de ma még a szokásosnál is hengegőbb volt. Ez így eltarthat egy darabig.

– Hol van az a barátságfüzet? – emlékeztettem.

Margaret lefújta pár nemlétező porszemet a szoborról, mielőtt óvatosan visszatette. Félretolt egy helyesírási versenyen kapott hatalmas érmet az alsó polcon, és előhúzott egy vékony, kék könyvecskét.

Már nyúltam érte, de Margaret elrántotta.

– Bacik! – meredt mérgesen a kezemre, majd letelpedett a kanapéra, és olvasni kezdett:

– *„Jó, hogy Margaret az osztálytársam, mert nagyon összeszedett.”* *„Örülök, hogy Margaret az osztálytársam, mert rendszerető.”* *„Margaret egy különlegesen tiszta lány.”*

Én is leültem a kanapéra Margaret mellé, és belelestem a barátságfüzetbe, hogy lássam, nem csak úgy csinál-e, mintha olvasná belőle ezt a sok bókot. De nem, a saját két szememmel láttam, hogy csupa ilyen mondattal volt tele a füzet.

„Örülök, hogy Margaret az osztályba jár, mert olyan fényes a haja, hogy szinte látom magam benne!” – írta Alexis. *„Szeretek Margaret mellett ülni, mert sosem*

hagyja, hogy a cuccai az én oldalamra keveredjenek” – írta Jamaal, majd Kyle következett:

„Margaret nagyon segítőkész. Mindennap megmondja, mit csinálok rosszul.”

Margaret a papírra bökött:

– Rá kellett szólnom, hogy a segítőkész hosszú í-vel meg ő-vel van.

– Hű – mondtam én. – Ez egy tök jó barátságfüzet!

Kezdttem aggódni. Igaz, hogy mindenkivel jóban vagyok az osztályomban, de rólam aztán senki nem fog ilyeneket írni, az tuti.

– És még miket írt a többi gyerek? – kérdeztem. – Olyasmit írtak, hogy jó matekból, vagy szépen rajzol?

– Csak még több kedves dicséretet – közölte Margaret hirtelen felugorva. – Az összes többi oldalon is csak ilyesmi van. Most már tegyük vissza a helyére!

Margaret a polchoz lépve becsukta a füzetet. De ahelyett, hogy visszarakta volna, csak bámult rá, és felszisszent. El is vörösödött. Ha nem szűkült volna résnyre a szeme, tuti láttam volna benne, amint felforr

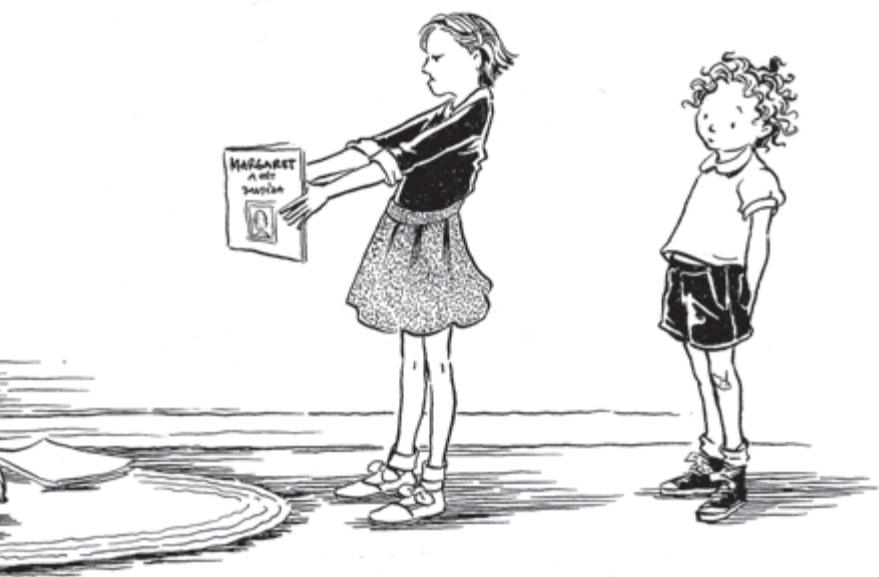
az agyvice. Teljesen úgy nézett ki, mint a rajzfilmfigurák, mielőtt felrobbannak a dühtől.

– *Az a... az a... az a... te kis... TE!* – nyögte ki nagy nehezen Margaret, aztán kiviharzott a nappaliból, végigrohant a folyosón, és berúgta Mitchell szobájának ajtaját. Én is utánamentem.

– Nehogy hozzáérj itt bármihez is! – figyelmeztetett Margaret. – Ez a hely hemzseg a kórokozóktól!

Mitchell az ágyán volt, az újság sportmelléklete mögül üdvözölt minket.

Margaret odamasírozott hozzá, és remegő kézzel az orra alá tartotta a barátságfüzetet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Végre én is megláttam, mi bősztette fel Margaretet. A barátságfüzet borítóján valaki belejavított a feliratba fehér ragasztószalaggal, és átírt pár betűt, így a borítón most ez szerepelt Margaret mosolygós igazolványképe felett: „*MARGARET! A HÉT BANYÁJA!*”

Mitchell ártatlan képet vágott, és a kezét a szívére helyezte, mintha összetört volna a gondolatra, hogy a testvére ilyesmivel gyanúsítja meg. De én láttam, ahogy próbálja rávenni a száját, hogy ne nevéssen, és láttam azt is, hogy a szája egyfolytában mosolyra akar húzódni.

– Mégis miből gondolod, hogy én voltam? – kérdezte Mitchell, miután sikerült legyőznie a száját.

Margaret a baseballütőre mutatott, ami kikandikált Mitchell párnája alól. Ott, ahol fogni kell, az ütő ragasztószalaggal volt körbetekerve, ami valaha fehér lehetett.

– Hát ja – felelte Mitchell. – Inkább anyu körömlakkját kellett volna használnom, vagy valami ilyesmi.

Margaret szó nélkül kiharzott a szobából, és be-trappolt a saját hálósobájába. A cicája, Maskara,